

De oude en de nieuwe natuur

Zij, die dikwijls met pasbekeerden over hun ervaringen en bezwaren spreken, horen menigmaal opmerkingen als deze: "Ik dacht, dat ik bekeerd was, maar ik begin nu te vrezen, dat ik mijzelf bedrogen heb. Ik voel mij niet alleen niets beter, maar eer slechter dan voordat ik beleed bekeerd te zijn."

Zulke zielen zijn in de regel niet zozeer verontrust over hun zonden, als wel over de smartelijke ontdekking, dat door de wedergeboorte hun boze natuur niet alleen niet is verbeterd, maar dat deze natuur nog veel slechter schijnt te zijn dan vóór hun bekering. Zij stellen vele vergeefse pogingen in het werk om hun natuur te verbeteren. Dergelijke toestanden der ziel geven de satan gelegenheid zijn pijlen af te schieten. Hij fluistert de zodanigen in, dat zij huichelaars zijn, en dat het veel beter zou zijn, als zij alles maar opgaven, zich openbarende zoals zij werkelijk zijn, en dus erkennende, dat zij nooit bekeerd waren geweest.....

Om dezulken te bemoedigen en te helpen zijn deze regelen geschreven.

De waarheid Gods en ons gevoel

Indien God ons in Zijn Woord het een of ander als waarheid doet kennen, dan is het wijs, ons daarvoor te buigen en het te geloven, ook al kan ons verstand het nog niet bevatten, en al stemt onze ervaring er niet mee overeen. God is Zijn eigen uitlegger, en de ziel, die geduldig op Hem wacht, zal te zijner tijd licht van Hem ontvangen. Maar ook indien het Hem behaagde dat licht, zolang wij op aarde zijn, niet te schenken, dan hebben wij evenzeer te geloven, omdat Hij, uit Wiens mond het woord gekomen is, Zich niet vergissen kan.

Voor wij het onderwerp dat ons bezighoudt, behandelen, wil ik een voorbeeld geven ter verduidelijking van hetgeen ik hier gezegd heb, in de hoop, dat God het ten zegen doet zijn voor de lezer, die misschien nog onzeker is, of hij het eeuwige leven wel bezit.

Als u het derde hoofdstuk van het Evangelie van Johannes opslaat, vindt u in de laatste verzen vier onomstotelijke waarheden, door God Zelf medegedeeld:

1. De Vader heeft den Zoon lief.
2. Hij heeft alle dingen in Zijn hand gegeven.
3. Wie in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven.
4. Wie de Zoon ongehoorzaam is..... de toorn Gods blijft op hem.

Ik herhaal, dit zijn vier waarheden, dat wil zeggen: het zijn geen menselijke gedachten, die op de een of andere ondervinding in ons rusten, maar het zijn onveranderlijke waarheden. De uitwerking, die een waarheid op u heeft, als u ze gelooft, is een andere zaak; dat is een zaak van het gevoel of van de ervaring. Bijvoorbeeld: een jonge man zal bij zijn meerderjarigheid uitgebreide bezittingen bekomen. Op zekere morgen zegt zijn vader tot hem: "Mijn zoon, ik wens je geluk; je bent vandaag meerderjarigen." "Neem me niet kwalijk, vader," herneemt hij, "ik denk dat u zich vergist." "Hoe dat?" vraagt de verbaasde vader. "O, daar heb ik drie gronden voor.

Ten eerste: ik gevoel niet, dat ik meerderjarig ben.

Ten tweede: ik heb vanmorgen in de spiegel gekeken, en ik zag er niet uit als iemand die meerderjarig is.

En ten derde weet ik, karvelen van mijn vrienden van gedachte zijn, dat ik onmogelijk ouder dan 16 jaar zijn kan. Hoe kan ik dan meerderjarig wezen?" Wat zou nu een verstandige vader in zulk een geval doen? Hij zou immers eenvoudig hem zijn geboortebewijs tonen, of het boek, waarin de geboorten der familie aangetekend zijn, overslaan en zijn dwaze zoon dit laten zien. Maar, "zegt u misschien," wie zal nu al zo dwaas zijn om zó te spreken?" Ik antwoord: Zie toe, dat u niet dezelfde of nog grotere dwaasheid begaat; want niemand kan ontkennen, dat er vele mensen zijn, die belijden in Christus te geloven, en die toch precies dezelfde gronden aanvoeren tegenover de meest duidelijke waarheden in Gods Woord. Indien een bewijs van de burgerlijke stand of een aantekening van de vader in het geslachtregister voldoende is om de zoon zekerheid te geven omtrent zijn ware ouderdom, dan moet toch zeker wel het Woord van God, dat uit des Heeren mond uitgaat, genoeg wezen om ons de zekerheid van ons eeuwig heil te geven.

Thans willen wij met de verontruste lezer de vier genoemde waarheden uit Joh.3 nader beschouwen.

1. De Vader heeft de Zoon lief. Gelooft u deze waarheid? "O ja," zegt u, "dat geloof ik."

Maar gevoelt u dan, dat de Vader de Zoon lief heeft? "Neen, ik gevoel het niet, maar ik ben verzekerd, dat Hij het doet, om de eenvoudige reden, dat het Woord van God het zegt. Het is niet de vraag, wat ik denk of gevoel; het is waarheid, en daarom geloof ik het."

2. En heeft alle dingen in Zijn hand gegeven. "Goed," zegt u, "deze waarheid neem ik net zo vast aan." Maar gelooft u haar, omdat u gevoelt, of omdat u ziet, dat alle dingen in Zijn hand gegeven zijn? "Geen van beide," antwoordt u, "maar ik ben er van verzekerd; God heeft het gezegd." Welnu, lees dan de laatste waarheid.

4. Wie de Zoon ongehoorzaam is..... de toorn Gods blijft op hem. Wederom vraag ik: gelooft u ook deze waarheid? Ik veronderstel, dat u opnieuw toestemmend antwoordt. Maar als nu de ongelovige het niet gevoelt. "O," zult u zeggen, "niettemin blijft de toorn van God op hem. Als hij het gevoelde, zou het daardoor niet waar worden, en als hij het niet gevoelt, zal het daardoor niet minder waar wezen. De waarheid staat vast, en het woord van onze God bestaat in eeuwigheid." Maar u zegt: "Ik ben geen ongelovige, ik geloof werkelijk in de Zoon van God." Goed, let dan wel op de waarheid, die ik met opzet eerst overgeslagen heb.

3. Wie in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven. In hetzelfde hoofdstuk, een paar versen vroeger, lezen wij: "Wie Zijn getuigenis heeft aangenomen, heeft bezegeld, dat God waarachtig is." Bedenk, dat God niet alleen een bepaald getuigenis betreffende Zijn geliefde Zoon gegeven heeft, maar dat Hij ook telkens zeer heldere waarheden bekend gemaakt heeft betreffende hen, die in Hem geloven. "Als ik maar aan mijn behoudenis geloven kon, dan zou ik wel waarlijk behouden zijn," zei een bekommerde ziel. Moge dit ook een schijn van waarheid hebben, het is toch niet het Evangelie. God zegt niet: "Als u genoeg geloof kunt hebben om te geloven dat u het eeuwige leven hebt, dan zult u het hebben." Dat zou niet anders zijn dan uw geloof tot Heiland maken en Christus terzijde stellen. Nee, als u in Zijn Zoon gelooft, dan spreekt Hij een eenvoudige waarheid uit, die u aangaat namelijk: dat u het eeuwige leven hebt, en dan laat Hij het aan u over te bezegelen, dat "God waarachtig is." Evenals de toorn Gods blijft op de ongelovige, of hij het gevoelt of niet gevoelt, zo ook heeft de gelovige het eeuwige leven om het even, of hij meent daarvan een gepast gevoel te hebben of niet.

Twee onmogelijke dingen

Misschien zegt een verontruste gelovige: Dit is voor mij geen moeilijkheid. Ik kan geen ogenblik twijfelen aan de waarheid, dat een gelovige het eeuwige leven bezit, maar als ik mijn dagelijkse ervaring vergelijk met andere waarheden uit Gods woord, dan begin ik te vrezen, dat ik in 't geheel niet wedergeboren ben. In de eerste brief van Johannes worden drie waarheden vastgesteld voor hem, die "uit God geboren" is, en ik kan geen van die drie op mijzelf toepassen.

1. Hij doet de zonde niet, en hij kan niet zondigen. 1Joh.3:9

2. Hij overwint de wereld. 1Joh. 5:4

3. De bonze tast hem niet aan. 1Joh.5:18

Tegenover dergelijke uitspraken der Schrift moet ik bekennen:

1. Dat ik wel zondigen kan, en, helaas ook wel zondig;

2. Dat ik, in plaats van de wereld te overwinnen, menigmaal door haar overwonnen

werd;

3. Dat de vijand reeds talloze malen voordelen op mij behaald heeft en mij dus wel aantast.

"Kunt u zich nu, " zo vraagt hij "verwonderen over de angst en de onrust, die mij vervult, als ik met zulke ervaringen dergelijke plaatsen der Schrift beschouw?"

Zeker niet; maar laat mij u tot uw troost zeggen, dat zij, die "dood in hun zonden" zijn, nimmer zulk een strijd in zichzelf opmerken. Alleen u, die bekeerd bent, verlangt waarlijk te leven naar de wil van God. De onbekeerde vraagt niet naar de kennis Zijner wegen. "Er is geen vreze Gods voor hun ogen." Rom. 3:18

Doch laat ons tot ons onderwerp terugkeren. Wij hebben één onmogelijke zaak aangehaald: "Een ieder, die uit God geboren is, kan niet zondigen " Zien wij nu een tweede onmogelijkheid: "Het bedenken des vleeses is vijandschap tegen God; want het onderwerpt zich aan de wet Gods niet, want het kan ook niet. En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen." Rom. 8:7,8

Let wel op deze belangrijke tegenstellingen: "In het vlees," d.i. "uit het vlees geboren, en "kunnen Gode niet behagen " "Uit God geboren" en "kan niet zondigen."

Het is goed op te merken, dat God in de Schrift op tweeërlei wijze van het "vlees" spreekt. Vooreerst wordt dit woord gebruikt voor het lichaam, b.v.

"Zo velen mijn aangezicht in het vlees niet gezien hebben." Kol.2:1

Vervolgens betekent het: de boze of gevallen natuur in elk kind van Adam, die door de inwonende zonde bedorven en de eigenlijke bron is van elke zondige daad, b.v.

"het vlees begeert tegen de Geest." Gal. 5:17

Twee verschillende naturen in één persoon

Wij hebben gezien, dat wij bij onze geboorte een boze natuur ontvangen, die zó verdorven is, dat God zegt, dat het onmogelijk is, dat zij zich aan Zijn heilige wet kan onderwerpen. "Zij kan Gode niet behagen."

Bij onze geestelijke of tweede geboorte ontvangen wij door de werking van de Geest, door middel van het Woord Gods, Jak 1:18; 1Petr. 1:23 een geheel andere een "Goddelijke natuur," 2Pet. 1:4 een nieuw leven. Jezus, stelt dit aan Nicodemus voor in deze woorden: "Hetgeen uit het vlees geboren is, is vlees; en wat uit de Geest geboren is, is geest." Joh. 3:6

Dus heeft de gelovige in werkelijkheid twee naturen, namelijk: "die uit het vlees geboren is," en die daarom "Gode niet behagen kan," en "die uit de Geest geboren is, en die vanwege haar wezen "niet zondigen kan, omdat zij uit God geboren is." In Romeinen 7 vindt u deze beide naturen elk afzonderlijk duidelijk aangewezen.

Lees b.v. het laatste vers: "Zo dan, ikzelf dien wel met het gemoed (dat is het vernieuwde gemoed, of zoals wij gezegd hebben, de nieuwe natuur) de wet Gods, maar met het vlees (dat is de oude natuur) de wet der zonde." En in vers 22 en 23: "ik heb een vermaak in de wet Gods naar de inwendige mens; maar ik zie een andere wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet mijne gemoeds."

Een eenvoudig beeld kan dit duidelijk maken.

Een boerin had een hen te broeden gezet op een aantal eendeneieren; een week daarna zag zij, dat een groot gedeelte daarvan vernield was. Zij verving toen de gebrokenen door hoendereieren; toen nu de kuikens voor de dag kwamen, had de hen natuurlijk voor twee verschillende soorten te zorgen. Dit gaf haar evenwel weinig of geen zorg, totdat zij op zekere dag tot haar schrik bemerkte, dat de jonge eenden zich naar een bijgelegen vijver begeven hadden, en daar bij hun eerste kennismaking met het water zoveel plezier hadden, dat al had roepen niet in staat was ze weer op het droge te doen komen.

De kleine hoenders daarentegen toonden niet de minste begeerte om zich in het water te wagen, en zouden er ongelukkig aan toe geweest zijn, als iemand ze daartoe gedwongen had.

Hier waren dus twee naturen met zeer verschillende begeerten en gewoonten. Het kuiken, dat uit het eendenei gekomen was, had de natuur van een eend; dat uit het hoenderei kwam, de natuur van een hoen, en toch waren beide in hetzelfde nest uitgedroefd. Het is duidelijk, dat alle boerinnen der wereld, al werden zij geholpen door alle mannen der wetenschap, niet de natuur van een eend kunnen veranderen in de natuur van een hoen. De eend zal altijd de natuur van een eend, het hoen steeds de natuur van een hoen houden.

Duizendmaal groter is het verschil tussen de twee naturen in een Christen ter oorzake van de verschillende bronnen, waaruit zij ontspringen. De ene is van de mens, de verloren, schuldige, gevallen mens - de andere van God, in de volstrekte heiligheid Zijner Goddelijke natuur. De ene is menselijk en bezoedeld - de andere Goddelijk en daarom voor bezoedeling onbereikbaar. Elke boze gedachte, iedere verkeerde daad van de gelovige komt voort uit de oude natuur - elke goede begeerte, iedere Gode welgevallige handeling vindt haar oorsprong in de nieuwe natuur.

Het is u misschien wel eens gebeurd, dat u verlangde, zich in uw binnenkamer tot het gebed af te zinderen; dit verlangen kwam voort uit de nieuwe natuur. Maar terwijl u op de knieën lag, kwam er een boze gedachte bij u op, waardoor u afgeleid werd; die was uit de oude natuur voortgekomen.

Maar nu komen wij tot een andere gewichtige vraag: Wordt de oude natuur door de nieuwe verbeterd? Op deze vraag is maar één antwoord: Niets is in staat, het vlees te verbeteren. Het werd op alle mogelijke wijzen beproefd; van de val van Adam af tot aan het kruis van Christus. En wat was de uitkomst? Gods heilige wet werd moedwillig verbroken. Gods Zoon werd wreedaardig ter dood gebracht, toen Hij in Zijn genade jegens de mensen deze aarde bezocht.

Wanneer het Goddelijk leven werkzaam is, wordt niet de oude natuur verbeterd, maar wordt haar algehele verdorvenheid nog meer openbaar.

Nu zou men kunnen zeggen: Indien mijn oude natuur niet verbeterd kan worden, dan doen zich twee moeilijkheden voor:

1. Hoe kan ik van haar bevrijd worden?
2. Hoe kan ik haar ten onder houden?

Als wij deze vragen behandeling zal het goed zijn om te letten op het belangrijk onderscheid in de Schrift tussen "zonde" in het vlees en "zonden." Het boze beginsel, dat door de natuurlijke geboorte in ons is, wordt "zonde" genoemd; de boze daden, woorden en gedachten, die uit deze bedorven natuur voortkomen, worden als "zonden" aangeduid. U kunt in 1Joh. 1:8, 9 het onderscheid vinden: "Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo misleiden wij onszelf." En wederom: "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve." Dit onderscheid is daarom zo belangrijk, omdat de Schrift leert, dat God wel onze zondige daden, onze zonden dus, door het bloed van Christus vergeeft, maar niet de zonde in het vlees; deze wordt door Hem geoordeeld. Ik zal trachten dit duidelijk te maken.

Veronderstel, u hebt een kind, dat van nature een driftig karakter heeft.

Op zekere dag wil hij in een vlaag van opgewondenheid een boek naar zijn broers hoofd werpen, en verbrijzelt een grote vensterruit. Indien hij over zijn boze daad berouw heeft en ze belijdt, dan kunt u hem vergeven. Maar zijn driftig karakter 't welk de oorzaak was van zijn handeling, vergeeft u dat ook? Dat kan niet. U hebt een afkeer daarvan, en zou het, als dat kon, geheel uitroeien.

Dit driftige karakter nu (hoewel dit op zichzelf slechts één trek der boze natuur is) gelijkt op de inwonende zonde, terwijl de openbaring naar buiten, waardoor de broer bezeerd en het glas gebroken werd, de zonden voorstelt.

Ik herhaal daarom, dat God wel de zonden van de gelovige vergeeft, doch nooit de zonde. Niet anders dan veroordelen kan Hij haar. De dood is de enige weg om van haar vrij te komen. Lees Rom. 8:3: "God, Zijn eigen Zoon zondbode in gelijkheid des zondigen vleeses en voor de zonde (d.w.z. als een offer voor de zonde) heeft de zonde in het vlees veroordeeld."

In de eerste hoofdstukken van de brief aan de Romeinen toont de Apostel onze verlossing van de zonden aan, maar in het 6e hoofdstuk stelt hij ons voor, hoe wij van de zonde bevrijdt worden.

In Romeinen 4:24, 25 spreekt hij van Christus als van Dien, "welke overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging." En het gezegende gevolg daarvan is, dat aan hen, die in Hem geloven, rechtvaardiglijk vergeving geschonken is, en zij "vrede met God" hebben. Rom.5:1

Maar in het 6e hoofden. behandelt hij de verlossing van de zonde, wat iets geheel anders is. "Die gestorven is is gerechtvaardigd van de zonde." vs.7

U kunt het onderscheid tussen deze beide zaken in een beeld leren kennen, als u leest wat over de reiniging van de melaatse in Lev. 14:1-7 gezegd wordt, en wat in 2Kon. 5:10-14 over de reiniging van Naäman wordt verhaald. In Leviticus zien wij, dat de melaatse geheel onbekwaam is iets tot zijn reiniging te doen, hij moest eenvoudig toezien, hoe alles voor hem gedaan werd. De "levende, reine" vogel wordt gedoopt in het bloed van de geslachte vogel, en dan zal men hem in het open veld vliegen laten; dit betekent: de melaatse ziet een "levende, reine" voor hem, de "onreine," in de dood gaan, en de met het bloed besprengde plaatsbekleder stijgt op, en de priester verklaart de melaatse rein.

Zo heeft "Christus eenmaal voor de zonden geleden, de rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij tot God zou brengen." 1Petr.3:18 Daarom kan aan ons, die in Hem geloven, geen vlek gevonden en tegen ons geen aanklacht ingebracht worden. "Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt ons van alle zonde. Voor "Naäman zien wij niet een ander in de dood gaan; hij moet zelf daarin gaan. (De Jordaan beschouwt als beeld van de dood.) Zo ook leert de Schrift, dat Christus niet slechts voor de gelovige in de dood gegaan is, maar dat de gelovige zèlf in de dood geweest is, evenals Naäman. Hij is met Christus gestorven. Rom.6:8 Er is nochtans een groot onderscheid tussen onze verlossing en die van Naäman. Hij werd verlost van de aanwezigheid des kwaads; wij worden van de "inwonende zonde" eerst verlost, wanneer wij deze aarde verlaten.

Zo is dus alles, wat wij van nature zijn, en alles, wat wij gedaan hebben, op het kruis geoordeeld. Hij, die daar ons oordeel droeg, heeft uitgeroepen: "Het is volbracht." Wie zal ons nu oordelen? Rom.8:33, 34 Niemand! Er is niets te veroordelen overgebleven. Laat Satan ons onze zonden zien, wij loochenen of verontschuldigen ze niet, maar antwoorden eenvoudig: "Christus is voor onze zonden gestorven."

En tracht bij ons in onrust te brengen door de zondigheid van onze natuur, dan kunnen wij er aan toevoegen: "En wij zijn eveneens gestorven.

Maar nu is er voor velen nog een bezwaar. Ik hoorde eens een gelovige bidden, dat hij toch gevoelen mocht, dat hij met Christus gestorven was.

Maar waar heeft God gezegd, dat wij moeten gevoelen, dat wij gestorven zijn?

Nergens. Hij zegt, dat wij "ons voor dood moeten houden." Rom. 6:11

Wij hebben te geloven, dat wij met Christus gestorven zijn, omdat God het zegt, en niet omdat wij ons als gestorven gevoelen of ooit gevoelen zullen. God zegt ons, dat Hij het zo beschouwt, en Hij verwacht, dat wij het geloven, even eenvoudig als wij geloven, dat Christus voor onze zonden gestorven is. God beschouwt de dood van onze Plaatsbekleder als onze dood, en het geloof oordeelt altijd evenals God over de dingen. 2Kor. 5:15 Zo kwam er aan onze oude toestand, als kinderen van de gevallen Adam, op het kruis een einde, of, zoals de Schrift het uitdrukt: "onze oude mens is met Christus gekruisigd;" Rom. 6:6 en wij zijn nu in het leven met de tweede Adam, de opgestane Christus verbonden, of zoals het genoemd wordt: "eens anderen geworden, van Hem, die uit de doden opgewekt is." Rom. 7:4

Wij zijn als gelovigen in een geheel nieuwe toestand gebracht. Hij, die ons oordeel op Zich nam, toen Hij voor ons op het kruis tot zonde gemaakt werd, is uit de dood opgestaan, en God ziet ons "in Hem." Wij zijn "gerechtigheid Gods in Christus" geworden, en zijn daardoor voor altijd buiten het bereik van het oordeel. 2Kor. 5:21 Indien nu de gelovige, aan wie God deze gezegende waarheden geleerd heeft, ontdekt, zoals hij gewis ontdekken zal, dat de zonde nog "in hem woont," en dat de oude natuur even slecht is als vroeger, dan kan hij, in plaats van nutteloze pogingen aan te wenden om ze te verbeteren, zich aan de zijde Gods tegen haar over stellen. Hij beschouwt haar als zijn ergste vijand, die hij altijd moet wantrouwen, en die hij nooit moet koesteren. Hij weet, dat God haar op het kruis volkomen geoordeeld heeft, en derhalve veroordeelt hij haar ook. Hij houdt zichzelf voor dood, maar voor God levend in Christus Jezus.

Welk een troost, dat God van het vlees niets goede verwacht, maar dat Hij het voor altijd heeft verworpen! Het heeft ook in geen enkel opzicht enig recht op ons. "Wij zijn niet meer schuldenaars aan het vlees, om naar het vlees te leven." Rom.8:12 En hoewel wij verantwoordelijk zijn om het vlees in zijn werkzaamheid te beletten, zo doet God het ons toch door de dood en de opstanding van Christus beschouwen als iets, dat in onze nieuwe toestand geen plaats meer heeft. Het kruis van Christus heeft de betrekking, waarin wij eenmaal tot de eerste, de gevallen Adam, stonden, voor altijd verbroken, en de Heilige Geest heeft het leven van de tweede, de opgestane Adam, in onze ziel geplant. Wij zijn naar Gods gedachte niet "in het vlees;" maar "in de geest." Daarom kan de apostel zeggen: "Ik ben met Christus

gekruisigd, en ik leef; doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu leef in het vlees, dat leef ik door het geloof van de Zoon Gods, die mij heeft liefgehad, en Zichzelf voor mij heeft overgegeven." Gal. 2:20

Wat is het geheim van onze kracht?

Een ieder, die uit de Geest geboren is, heeft begeerten, welke behoren bij de nieuwe natuur, die hem medegedeeld is begeerten, die een vermaak hebben aan de wet Gods, en zich aan de leiding van Gods Woord onderwerpen. Maar hij ondervindt ook, dat hij te doen heeft met neigingen en begeerten van geheel tegenovergestelde aard, die bij de oude natuur behoren.

Men vindt dus "wat des vleses is" en "wat des Geestes is". De begeerten van deze twee staan geheel tegenover elkander.

Menige pasbekeerde is ongelukkig, omdat hij het vlees niet zo maken kan als een wedergeboren mens naar de leer van Gods Woord zijn moet; en de wet, hoewel hij naar de inwendige mens een vermaak aan haar heeft, geeft hem geen kracht. Met andere woorden: hij tracht iets tot stand te brengen, dat God voor volstrekt onmogelijk verklaard heeft, om namelijk het vlees aan de wet Gods te onderwerpen. Rom.8:7,8 Hij ondervindt, dat het vlees altijd begeert wat des vleses is, dat het zelfs vijandschap is tegen de wet Gods, ja tegen God Zelf. En wijl dit zo is, wordt zijn smart grotere naarmate hij zich meer inspant om dit onmogelijke te volbrengen. Inderdaad, als men tracht het vlees te onderwerpen door middel van de wet, dan leidt dit alleen daartoe, om zijn onverbeterlijkheid meer te doen uitkomen. Als de wet op het vlees toegepast wordt, dan roept deze slechts de vijandschap te voorschijn, hoewel die vijandschap er vroeger ook was.

"Door de wet is de kennis der zonde." Rom. 3:20 Hoewel de wedergeboren mens een natuur heeft, die "het goede wil doen," zo vindt hij nochtans, dat het kwade bij hem voorhanden is, en eerst wanneer hij de strijd als geheel hopeloos opgeeft, en uitroept: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen?" Rom. 7:24 dan volgt in waarheid de verlossing, en dan dankt hij God door Jezus Christus. vs. 25

Maar de Geest van God doet meer nog, dan een "dode zondaar" tot het leven brengen. Hij wordt daarna de kracht van dat leven. Indien de wedergeborene het evangelie der behoudenis aanneemt, komt de Heilige Geest in hem wonen. Ef. 1:18 Hij wordt "verzegeld" tot de "dag der verlossing," d.i. der verlossing van het lichaam. Ef. 4:30; Rom, 8:9, 14, 16; Joh. 14:17

Volgens 1Kor. 6:19 wordt zijn lichaam "de tempel van de Heilige geest," Die in hem woont. Hij behoort niet meer zichzelf toe, maar is "voor een prijs gekocht."

Enige tijd geleden las ik op de muur van een groot huis: "Dit huis zal heropend worden onder een geheel nieuw bestuur." Ik denk, dat het van eigenaar was veranderd, en er nu ook een andere directie gekomen was. Deze bekendmaking deed mij dadelijk denken aan de aangehaalde Schriftuurplaats. Het huis was hetzelfde gebleven; ramen, deuren, schoorstenen, alles was zoals te voren, maar het had een nieuwe eigenaar, en kwam daardoor "onder een geheel nieuw bestuur."

Zo is het ook met de gelovige. Hij is dezelfde persoon met hetzelfde karakter als vóór zijn bekering; hij is waarschijnlijk in hetzelfde beroep gebleven, en staat, wat familie en omgeving betreft, in dezelfde betrekkingen, maar hij is nu het eigendom van een ander. Hij is van Christus, en dus onder een geheel "nieuw bestuur" gekomen, d.w.z. de Heilige Geest komt bij hem inwonen, om "het huis naar hemelse beginselen te besturen."

Hierin nu ligt voor de gelovige de kracht tot elke handeling, die naar de gedachte Gods is. Hier is zijn kracht om het vlees in bedwang te houden, om "de werkingen des lichaams te doden." In Gal. 5:17 wordt gezegd, dat "het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees, en deze staan tegen elkander over, opdat gij niet doet hetgeen gij wilt." Wij hebben er voor te waken, dat wij de Heilige Geest, die gekomen is om ons te besturen, niet bedroeven.

Nu zou men kunnen vragen: Indien de boze natuur in elke bekeerde blijft, en die natuur voortdurend gereed is om zich te doen gelden, hoe kan er dan gezegd worden: "Die uit God geboren is, kan niet zondigen?" Men moet er wel op letten, dat hier geen sprake is van enkele vergevorderden, van wie gezegd kan worden, dat zij geloof daarvoor hebben, zoals men zich wel eens uitdrukt.

Neen, deze uitspraak geldt voor alle wedergeborenen - een ieder, die uit God geboren is.

"Maar " zegt misschien iemand "deze stelling is in volkomen tegenspraak met alles, wat ik bij mijzelf ervaar en in anderen zie." Dit moge zo schijnen, doch laat ons haar een weinig opmerkzamer en biddende beschouwen.

Hierbij wens ik een voorbeeld aan te halen, dat dikwijls gebruikt werd door een geliefd dienstknecht van God, die nu bij de Heer is, en wel de bekende handeling om een rijsje van een goede appelboom op de stam van een wilde appelboom te enten. Zoals men weet, wordt eerst de kroon van de wilde appelboom afgesneden, vervolgens wordt een klein takje van een goede appelboom zorgvuldig in de eerste ingezet of "ingeënt," zoals men het noemt. Daarna wordt de plek, waar de verbinding plaats heeft, rondom met leem of was belegd om de boom te beschutten, en verder wordt de boom aan zichzelf overgelaten om, als lente en zomer komen, te groeien en zich te ontwikkelen.

Laat ons nu in onze gedachte naar de boomgaard gaan, waar de bedoelde boom staat, om de hovenier een en ander te vragen. "Hoe noemt u deze boom?" zo vragen wij. "Een appelboom. "Maar waarom zegt u niet, dat het gedeeltelijk een goede, gedeeltelijk een wilde appelboom is?" "Wij, tuinlieden, spreken nooit op deze manier daarover. In het bos was het vroeger een wilde appelboom, thans in de boomgaard is het een goede appelboom. Het is wel wezenlijk dezelfde boom; doch toen wij de kroon afsneden, eindigde zijn bestaan als appelboom, en van het ogenblik af, dat zich bij de geënte loot het eerste teken van leven vertoonde, begon zijn nieuwe geschiedenis als goede appelboom."

"Maar draagt deze appelboom nu geen wilde appelen meer? Neen, dat kan niet. Zo onmogelijk het voor de wilde appelboom was om goede appelen voort te brengen, evenzo onmogelijk is het voor de ingeënte boom om wilde appelen te geven. "Maar wilt u daarmee zeggen, dat deze boom niets meer heeft van de natuur van de wilde appelboom?" "Neen, dat niet, maar ik zeg, dat al wat van de "wilde natuur" is, geoordeeld is geworden, en mocht deze nog tekenen van leven geven door uit de oude stam weer enkele loten te voorschijn te doen komen, dan neem ik onmiddellijk het mes en snijd zonder verschoning ook het kleinste takje weg."

Laat ons dit voorbeeld nader beschouwen. De wilde appelboom is een beeld van de mens in zijn natuurlijke toestand. Bij zijn wedergeboorte wordt, evenals bij de inenting van de appelboom, een nieuw leven in hem gebracht door de Heilige Geest en het Woord Gods. De apostel Johannes bespreekt in zijn brieven gewoonlijk de dingen volgens de beginselen.

Evenals de tuinman, die volhield, dat de boom een "appelboom" was en niets anders, beschouwt Johannes in de bedoelde woorden de gelovige alleen in verbinding met de nieuwe natuur, het Goddelijk leven, dat hij als uit God geboren bezit. Zoals het daarom voor een appelboom (alleen als zodanig beschouwd) onmogelijk is, wilde appelen voort te brengen, en wel omdat het een goede appelboom is, zo is het voor iemand, die uit God geboren is (alleen als zodanig beschouwd) onmogelijk te zondigen, omdat hij "uit God geboren" is. Hoe zou een Goddelijke natuur kunnen zondigen? Hoe wonderbaar is dit alles! Wel mogen wij vol aanbidding uitroepen "Ziet, welke liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen Gods genoemd zouden worden! Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet gekend heeft." 1Joh. 3:1

Maar hoewel Johannes op deze wijze over de Goddelijke natuur spreekt, toch erkent hij anderzijds wel degelijk de aanwezigheid der zondige natuur in de gelovige. Hij zegt in het 8e vers van het eerst hoofdstuk van zijn eerste brief: "Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo misleiden wij onszelf en de waarheid is niet in ons." En in Hoofdstuk 2:1 worden wij vermaand, niet te

zondigen, en wordt ons medegedeeld, op welke wijze reeds een voorziening getroffen is, indien wij in de zonde vallen, namelijk: dat er een voorspraak bij de Vader is: Jezus Christus, de Rechtvaardige, die ons weder in gemeenschap met de Vader brengt, daar Hij bewerkt, dat wij, afgedwaalde kinderen van God, onze dwaasheid inzien en onze zonden belijden, en Hij getrouw en rechtvaardigde ons de zonde te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. 1Joh. 1:9
En waarom getrouw en rechtvaardig? Omdat Jezus Christus, de Rechtvaardige, eens voor altijd op het kruis door Zijn kostbaar bloed, voor al onze zonden volkomen voldaan heeft.

In de brieven van Paulus wordt ons helder voor ogen gesteld, wat de Geest leert omtrent de volkomen verlossing van de gelovige uit zijn vorige toestand in Adam en omtrent de plaats van zijn gehele rechtvaardiging en aanneming in Christus. Hij toont ons aan, dat, hoewel er in werkelijkheid twee naturen in de gelovige zijn, God toch acht, dat onze oude "wilde" toestand, die op het kruis door Hem geoordeeld werd, voor Hem beëindigd is; dat onze oude mens met Christus gekruisigd is; dat wij als mensen in het vlees "besneden" zijn. Kol. 2:11 en dat wij niet langer beschouwd worden als "in het vlees zijnde." Hij kan dan ook spreken van de tijd, toen wij in het vlees waren, Rom. 7:5 en verklaren: "Gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest" Rom. 8:9 Juist zoals de boom, als hij spreken kon, zou zeggen: "Ik heb niet opgehouden te bestaan als zelfstandige boom, maar ik was vroeger in het bos een wilde appelboom, en nu ben ik in de tuin een goede appelboom."
Hoe onuitsprekelijk heerlijk is het, te weten, dat God ons niet meer ziet in verbinding met het geoordeelde leven van de eerste Adam, maar in het opstandingsleven van Christus, de tweede Adam. "Want gij zijt gestorven," zegt Hij, "en uw leven is met Christus verborgen in God." Kol. 8:3 " Zo is er dan nu geen verdoemenis voor hen, die in Christus Jezus zijn." Rom. 8:1

Anonieme brochure, ca. 1930